

Leo Trotskij: Resolution om den franska frågan från EKKI:s utvidgade plenum (2 mars 1922)

[Ur First Five Years of the Communist International, vol 2, s 110-112. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Efter Tourskongressen har Frankrikes kommunistiska parti gjort betydande organisatoriska ansträngningar, som har lett till att proletariats bästa krafter som vaknat till politisk handling har stannat kvar i dess led. Marseillekongressen gav partiet förutsättningar för verkligt teoretiskt arbete, från vilket den revolutionära arbetarrörelsen utan tvekan kommer att få ett mycket stort utbyte.

Genom att bryta med parlamentarismen och traditionen av kohandel i det gamla socialistpartiet, vars kongresser bara lämnade plats för retoriska dueller mellan ledarna, har kommunistpartiet för första gången i Frankrike sammankallat ett möte med aktiva arbetare för att göra en preliminär och genomgripande analys av de avgörande problem som berör den franska revolutionära rörelsens utveckling.

Det franska partiets organisatoriska kris, som det är lika fel att bagatellisera som att överdriva, utgör ett av de viktiga ögonblicken under det franska kommunistpartiets tillväxt, dess inre upprepning, inre rekonstruktion och konsolidering på verkligt kommunistisk grund.

Splittringen i Tours drog en grundläggande gränslinje mellan reformism och kommunism. Men det var oundvikligt att kommunistpartiet som uppstod ur denna splittring i viss mån skulle behålla en del kvarlevor från sitt reformistiska och parlamentariska förflutna, som det kan – och redan håller på med att – befria sig från med hjälp av interna ansträngningar på grundval av deltagande i masskampen.

Kvarlevorna från det förflutna – hos vissa partigrupperingar – får sitt uttryck i: (1) en längtan att återställa enheten med reformisterna, (2) en önskan om ett block med borgarklassens radikala del, (3) ersättande av den revolutionära antimilitarismen med småborgerlig humanitär pacifism, (4) en felaktig tolkning av förhållandet mellan partiet och fackföreningarna, (5) en kamp mot ett verkligt centralistiskt ledarskap i partiet, (6) försök att ersätta internationell disciplin i handling med en platonisk federation av nationella partier.

Efter splittringen i Tours kunde den sortens tendenser inte visa sig helt och fullt och hoppas på att få ett stort inflytande i partiet. Men under det mäktiga trycket från den borgerliga allmänna opinionen har element som lutar åt opportunisten en naturlig benägenhet att dras till varandra, och de försöker skapa sina egna tidningar och stöddepunkter. Oavsett hur obetydliga deras framgångar i denna riktning må vara, så vore det ett misstag att inte på ett riktigt sätt analysera i vilken omfattning deras arbete hotar partiets revolutionära karaktär och enhet. En kommunistisk organisation kan aldrig fungera som en arena för fri propaganda av i grund och botten samma åsikter som ledde fram till att de reformistiska Dissidenterna bröt med arbetarklassens parti. Varje oklarhet i detta sammanhang kommer ofrånkomligt att hindra den revolutionära skolningen av massorna.

EKKI:s plenarmöte intygar att Marseillekongressens resolutioner är uppfyllda av Kommunistiska internationalens anda, och utgör ytterst viktiga stöddepunkter för partiets revolutionära arbete bland de arbetande massorna i städerna och på landsbygden.

Samtidigt noterar EKKI:s plenarmöte med tillfredsställelse den franska delegationens uttalande som går ut på att *Journal du Peuple*, en tidning som fungerar som samlingspunkt för reformister och andra diffusa strömningar, intar en ståndpunkt som går direkt mot internationalens program, mot besluten vid det franska kommunistpartiets Tours- och Marseillekongresser, och mot det klassmed-

vetna franska proletarietets revolutionära oförsonlighet, och därför inom kort kommer att avlägsnas ur partiet.

EKKI:s plenarmöte ser det som utomordentligt viktigt att Marseillekongressen har ställt partiet den ytterst viktiga uppgiften att genomföra ett systematiskt och riktigt arbete i fackföreningarna utifrån andemeningen i partiets program och taktik. Därmed har partiet principiellt fördömt tendenserna hos de partimedlemmar som under täckmantel av att kämpa för fackföreningarnas självbestämmande – som för övrigt ingen ifrågasätter – i själva verket kämpar för att behålla sitt eget självbestämmande i det fackliga arbetet, fritt från partiets kontroll och ledning.

Med tanke på att Kommunistiska internationalens och dess sektioners stadgar grundar sig på den demokratiska centralismens principer och ger omfattande garantier för en korrekt och normal utveckling av alla kommunistiska partier, så anser plenarmötet det vara fel att flera av centralkommitténs medlemmar som valdes av Marseillekongressen har beslutat att avgå. Det är fel oberoende av de politiska skäl som orsakade avgångarna. Att avsäga sig poster som partiet har delegerat kan av breda partikretsar tolkas som ett tillkännagivande att det är omöjligt för olika schatteringar att på ett korrekt sätt samarbeta inom ramen för den demokratiska centralismen, och kan fungera som en impuls att bilda fraktioner inom partiet.

EKKI:s plenarmöte uttrycker sin fullständiga övertygelse att kampen mot ovan nämnda yttringar av antikommunistiska tendenser kommer att föras av den överväldigande majoriteten av partiet och dess ledande organ i sin helhet, och med insikten att skapandet av fraktioner ofrånkomligt kommer att göra den största skada på partiets utveckling och dess auktoritet inom proletarietet, och noterar med tillfredsställelse den franska delegationens deklaration med innebörden att centralkommittén och de kamrater som avgick är beredda att vidta nödvändiga organisatoriska åtgärder för att till fullo och i verkligheten förverkliga Marseillekongressens beslut, och att de som har lämnat in sin avskedsansökan kommer att gå med i partiets centralkommitté för att arbeta vänskapligt och korrekt.